

Sygn. akt X GC 942/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2018 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko P. S. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. S. (1) na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 23 399,15 zł (dwadzieścia trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 15/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 23 382,27 zł od dnia 10 lipca 2012r.

- 16,88 zł od dnia 26 czerwca 2015r

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 292,50 zł (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 50/100) tytułem kosztów procesu.

IV. przyznaje radcy prawnemu M. P. (1) ustanowionemu pełnomocnikiem z urzędu dla pozwanego, od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), w tym podatek Vat w wysokości 552 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

Sygn. akt X GC 942/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2015 roku powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. S. (1) o zapłatę kwoty 26.656,81 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 26.639,93 zł od dnia 20 lipca 2012 roku, oraz 16,88 zł od dnia 26 czerwca 2015 oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że w dniu 20 października 2011 roku zawarła z pozwanym umowę leasingu, zgodnie z którą powódka – jako podmiot

finansujący – zobowiązała się do nabycia od dostawcy samochodu osobowego K. V., a pozwany – jako korzystający – zobowiązany był do zapłacenia powódce wynagrodzenia w uzgodnionych ratach. Powódka wskazała, że pozwany nie dokonywał płatności w terminach określonych umową, co spowodowało powstanie zadłużenia. Powódka podała, iż skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, a wobec braku uregulowania należności, wypowiedziała umowę oraz wezwała do wydania przedmiotu leasingu. Wskazała, że po odebraniu przedmiotu leasingu dokonała jego sprzedaży, a w niniejszej sprawie dochodzi różnicy pomiędzy niezapłaconymi opłatami leasingowymi (3.025,77 zł), innymi zafakturowanymi należnościami (1.783,50 zł), a ponadto odszkodowaniem wyliczonym zgodnie z ogólnymi warunkami umowy (17.438,85 zł), należnościami z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu (1.134,14 zł), należnościami uwzględnionymi w rozliczeniu w tym kosztami windykacji (3.257,66 zł) i notą odsetkową (16,88 zł), a ceną uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu (20.100 zł).

W dniu 14 lipca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2015 roku Sąd zwrócił odpowiedź na pozew jako złożoną po terminie. Na wskazaną czynność pozwany złożył zażalenie, które zostało odrzucone postanowieniem z dnia 14 marca 2016 roku. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 czerwca 2017 roku.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2016 roku ustanowiono dla pozwanego pełnomocnika z urzędu, który następnie został zobowiązany do złożenia pisma przygotowawczego. Pismem z dnia 28 lutego 2017 roku pozwany podniósł, iż w bezpośredniej rozmowie przedstawicielem powoda J. O. uzyskał zgodę na wydłużenie czasu na dokonanie spłaty zaległych rat, zatem na dzień 4 lipca 2012 roku brak było podstaw do wypowiedzenia umowy. Podniósł ponadto, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana, bowiem nie doręczono mu wezwania do spłaty zadłużenia, co było niezbędną przesłanką wypowiedzenia umowy. Przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty z dnia 22 czerwca 2012 roku miało nie spełniać wymogów, bowiem do pozwu został dołączony jedynie wydruk wezwania, bez dowodu doręczenia, nie zostało ono podpisane, oraz odnosiło się do zaległości z tytułu umowy ubezpieczenia pojazdu, która to należność została przez pozwanego uiszczona. Pozwany zgłosił także zarzut przedawnienia, a także kwestionował zasadność żądania zapłaty kwoty 3.257,66 zł tytułem należności uwzględnionych w rozliczeniu, z uwagi na ich niewykazanie i niezasadność. Na tej samej zasadzie zakwestionowane zostały roszczenia o zapłatę tytułem innych zafakturowanych należności i opłaty z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu. Również roszczenie z tytułu odszkodowania w wysokości 17.438,85 zł miało nie być należycie uzasadnione co do wysokości.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Pismem z dnia 1 grudnia 2017 roku powódka wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się raty leasingowe w kwocie 3025,77 zł wynikające z trzech faktur, każda na kwotę 1008,59 zł, pozostałe koszty zgodnie z § 12 ust. 3 OWUL oraz tabelą opłat i prowizji wynikające z sześciu faktur w kwocie łącznej 1783,50 zł, nota odsetkowa w wysokości 16,88 zł, opłaty niezafakturowane pomniejszone o dyskonto tj. suma przyszłych opłat leasingowych pomniejszona o kwotę uzyskana ze sprzedaży pojazdu ($37.538,85 \text{ zł} - 20.100 \text{ zł} = 17.438,85 \text{ zł}$), oraz opłata za opóźnienie w zwrocie przedmiotu leasingu w wysokości 1134,15 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 20 października 2011 roku P. S. (1) (jako leasingobiorca) zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. (jako leasingodawcą) umowę leasingu nr (...). Zgodnie z umową leasingodawca zobowiązał się nabyć i przekazać leasingobiorcy na czas trwania umowy przedmiot leasingu – samochód osobowy K. V. (ust. 1 umowy leasingu). Umowa ta została zawarta na okres 60 miesięcy, a więc terminem jej zakończenia miał być dzień 25 października 2016 roku (ust. 3 umowy). Zgodnie z ust. 5 umowy opłata wstępna płatna w dacie zawarcia wynosiła 465 zł brutto. Częścią umowy leasingu były ogólne warunki umowy leasingu z dnia 23 lutego 2010 roku, których treść została leasingobiorcy doręczona przed zawarciem umowy leasingu (ust. 7 umowy). Zgodnie z ust. 11 umowy leasingobiorca upoważnił

leasingodawcę do wystawiania bez jego podpisu faktur VAT dotyczących należności wynikających z umowy. Załączniki do niniejszej umowy, w myśl ust. 12 umowy, stanowiły jej integralną część.

W załączniku numer 1 do umowy został określony harmonogram opłat leasingowych. Ustalono w nim 60 opłat, w tym opłatę wstępną w wysokości 465 zł płatną do 20 października 2011 roku, opłatę numer 60 w wysokości 1461,61 zł, oraz 58 pozostałych opłat, będącymi okresowymi opłatami leasingowymi, z których pierwsze 26 opłat wynosiło 1008,59 zł, a pozostałe zostały określone w wysokości 1000,39 zł. Kwota wykupu wynosiła 461,22 zł.

Załącznik nr 2 do umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu finansowego z dnia 23 lutego 2010 roku. Opłaty leasingowe określone w umowie obejmowały opłatę wstępną, miesięczne raty leasingowe, dodatkowe opłaty leasingowe oraz kaucją wstępną (§12 ust. 1 OWUL). Leasingobiorca zobowiązał się do terminowego uiszczania opłat leasingowych. Opłaty miały być płatne na rachunek leasingobiorcy w wysokości ustalonej w harmonogramie opłat leasingowych w terminach w nim określonych. W przypadku dodatkowych opłat, nieuwzględnionych w harmonogramie, powinny one być uiszczane w terminie określonym na fakturze VAT lub nocie wystawionej przez leasingodawcę (§12 ust. 2 OWUL). Terminy płatności opłat leasingowych i innych należności wynikających z umowy uznaje się za zachowane na podstawie daty ich wpływu do kasy lub na rachunek leasingodawcy. W przypadku opóźnienia we wnoszeniu opłat leasingodawca uprawniony był do naliczania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za każdy dzień opóźnienia (§12 ust. 4 OWUL).

Zgodnie z umową, leasingodawcy przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia w wypadku, gdy leasingobiorca dopuszczał się zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez leasingodawcę dodatkowego terminu z zastrzeżeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nie uiszczenia tej opłaty w tym terminie (§ 24 ust. 1 lit. a OWUL). W przypadku rozwiązania umowy w powyższym trybie wpłacone opłaty leasingowe nie podlegały zwrotowi. Leasingobiorca w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy zobowiązany był do zapłaty na rzecz leasingodawcy zaległych zafakturowanych opłat oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy. Wysokość odszkodowania ustalona została na kwotę nie niższą niż pozostały do spłaty kapitał, jako suma wszystkich przewidzianych w umowie, a nie zapłaconych opłat leasingowych, powiększona o poniesione przez leasingodawcę wszelkie koszty windykacji (w tym koszty wyceny, sprzedaży przedmiotu leasingu) oraz pomniejszona o kwotę, jaką leasingodawca uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu (§ 24 ust. 4 OWUL).

Zgodnie z § 27 ust. 1 i 2 OWUL w przypadku, gdy umowa zostanie wypowiedziana przed terminem jej zakończenia, leasingobiorca zobowiązany jest do zwrócenia przedmiotu leasingu w terminie 3 dni od rozwiązania umowy, na własny koszt i ryzyko, wraz ze wszystkimi dokumentami i kompletnym fabrycznym wyposażeniem do siedziby leasingodawcy lub miejsca przez niego wskazanego celem jego protokolarnego odbioru. W razie opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu leasingobiorca zobowiązany jest do uiszczenia z tego tytułu kary umownej stanowiącej równowartość 0,1 % ceny netto przedmiotu leasingu w przypadku pojazdów oraz 0,5% netto w przypadku przedmiotu leasingu innego niż pojazd, za każdy dzień opóźnienia. Zastrzeżenie kary umownej nie ogranicza w prawie domagania się zapłaty odszkodowania do pełnej wysokości poniesionej z tego tytułu szkody.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa leasingu k. 14,
- harmonogram wpłat k. 16,
- ogólne warunki umowy leasingu k. 22-23
- tabela opłat k. 326

Samochód osobowy K. V. został leasingobiorcy wydany.

Bezsporne.

W dniu 4 maja 2012 powódka wystawiła fakturę VAT obciążającą pozwanego z tytułu umowy leasingu – opłata nr 8 na kwotę 1.008,59 zł. Termin płatności określony został na 25 maja 2012 roku. Następnie powódka wystawiła także faktury:

- w dniu 14 maja 2012 na kwotę 1.125,78 zł (w tym 117,19 zł tytułem odsetek i opłaty od wezwania) z terminem płatności na 25 maja 2012 r. (tytułem dodatkowego czynszu leasingowego – ubezpieczenia)
- w dniu 24 maja 2012 na kwotę 61,50 zł z terminem płatności na 7 czerwca 2012 r. (tytułem opłaty manipulacyjnej za udzielenie informacji)
- w dniu 5 czerwca 2012 na kwotę 98,40 zł z terminem płatności na 25 czerwca 2012 r. (tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty z dnia 7 maja 2012 r.)
- w dniu 5 czerwca 2012 na kwotę 1.025,47 zł (w tym 16,88 zł tytułem odsetek) z terminem płatności na 25 czerwca 2012 r. (tytułem opłaty leasingowej nr 9)
- w dniu 18 czerwca 2012 na kwotę 123 zł z terminem płatności na 2 lipca 2012 r. (tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty z dnia 18 czerwca 2012 r.)
- w dniu 22 czerwca 2012 r. na kwotę 123 zł z terminem płatności na 6 lipca 2012 r. (tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty z dnia 22 czerwca 2012 r.)
- w dniu 4 lipca 2012 r. na kwotę 1.008,59 zł z terminem płatności na 25 lipca 2012 r. (tytułem opłaty leasingowej nr 10)
- w dniu 4 lipca 2012 r. na kwotę 196,80 zł z terminem płatności na 25 lipca 2012 r. (tytułem opłat za wezwania do zapłaty z dnia 4 i 11 czerwca 2012 r.)

Dowód:

- faktury VAT k. 323 - 325, 327 - 333,

Pismem z dnia 7 maja 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.125,78 zł (stanowiącej opłatę nr 7 powiększoną o odsetki i koszty wezwania) w terminie do 17 maja 2012 rok. Poinformowała pozwanego, że w przypadku niezastosowania się do wezwania rozwiąże umowę leasingu w trybie natychmiastowym.

Następnie pismem z dnia 4 czerwca 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4.248,41 zł tytułem opłaty numer 8 oraz ubezpieczenia w terminie do 14 czerwca 2012 roku.

Dnia 11 czerwca 2012 powódka ponownie wezwała pozwanego do zapłaty należności z tytułu opłaty nr 8 oraz ubezpieczenia, powiększając je o notę odsetkową, co skutkowało powstaniem należności w wysokości łącznej 4.326,79 zł. Termin zapłaty został wyznaczony na dzień 21 czerwca 2012 roku.

Powódka dnia 18 czerwca 2012 roku ponownie wezwała pozwanego do zapłaty opłaty nr 8 (w kwocie 1.008,59 zł) w terminie do 2 lipca 2012 roku. Potwierdzenie nadania przesyłki znajduje się w wydrukach pocztowych powódki pod pozycją 36.

Następnie dnia 22 czerwca 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.239,82 zł tytułem ubezpieczenia w terminie do 6 lipca 2012 roku. Potwierdzenie nadania przesyłki znajduje się w wydrukach ksiąg pocztowych powódki pod pozycją 19. Ponadto powódka otrzymała zwrotne potwierdzenie odbioru.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 46, 313, 351, 353, 355,
- wydruki pocztowe powódki k. 48, 315,
- zwrotne potwierdzenie odbioru k. 301

Pismem z dnia 4 lipca 2012 roku powódka wypowiedziała umowę leasingu pod warunkiem zawieszającym uiszczenia w nieprzekraczalnym terminie do dnia 18 lipca 2012 roku pełnej kwoty zaległości, tj. 5.556,78 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 1.230,00 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego, ostatecznego terminu płatności. W razie ziszczenia się warunku rozwiązanie umowy miało nastąpić ze skutkiem od dnia następującego po dniu wyznaczonym jako ostateczny termin płatności. W dniu 21 sierpnia 2012 roku przedmiot leasingu został przez powódkę odebrany.

Dowód:

- pismo z dnia 4 lipca 2012 roku k. 18
- potwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu k. 317

Leasingodawca skierował sprawę do działu windykacji, gdzie pracownicy rozpoczęli czynności zmierzające do odzyskania zaległych płatności i przedmiotu leasingu. Przedstawiciel spółki (...), która prowadziła działania windykacyjne wobec klientów (...), prowadził z pozwanym P. S. (2) rozmowy dotyczące przedłużenia umów leasingu. W trakcie rozmów nie ustalono przedłużenia terminu płatności rat leasingowych. Z uwagi na brak dobrowolnego oddania pojazdów będących przedmiotem leasingu spółka składała zawiadomienia do prokuratury. Działania spółki doprowadziły do przejęcia przedmiotów leasingu

Dowód:

- zeznania świadka J. O. k. 287

Raport końcowy dotyczący umowy został sporządzony w dniu 28 maja 2013 roku. Wskazane w nim zostało, że pojazd został leasingobiorcy odebrany przy pomocy prokuratury i Policji, w związku ze zgłoszeniem kradzieży. Pojazd zabezpieczono w okolicy Ł..

Dowód:

- raport końcowy k. 321

W celu rozliczenia przedwcześnie zakończonej umowy leasingu zamówiła prywatną opinię w celu określenia wartości przedmiotu umowy. Przedmiotowa opinia została sporządzona 23 maja 2014 roku przez P. N. i określiła wartość pojazdu na kwotę 17.400 zł netto. Następnie pojazd został sprzedany za 20.100 zł netto. Tytułem sporządzenia wyceny pojazdu wystawiona została faktura opiewająca na kwotę 3321 zł brutto (2700 zł netto), na którą składa się wyliczenie wartości trzynastu pojazdów.

Spółka (...) wystawiła na rzecz G. L. w dniu 5 marca 2013r dwie faktury: nr (...) na kwotę 1.658,66 zł z tytułu kosztu transportu samochodu na lawecie na trasie W. – K. – W. oraz nr 24/03/2013 na kwotę 1353 zł. z tytułu kosztu windykacji samochodu

Dowód:

- faktury k. 53, 55, 56
- prywatna opinia k. 50-52

Dnia 22 października 2014 roku powódka wystawiła pozwanemu noty obciążeniowe nr (...) oraz (...). Pierwsza z nich wystawiona została tytułem odszkodowania za rozliczoną przedterminowo rozwiązaną umowę leasingu nr (...) i opiewała na kwotę 20.696,51 zł. Była ona wynikiem odjęcia od sumy przewidzianych w umowie, a nie zapłaconych opłat leasingowych pomniejszonych o dyskonto oraz innych kosztów niezafakturowanych, kwoty 20.100 zł będącej wartością netto uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Ostateczny termin zapłaty został wyznaczony na dzień 5 listopada 2014. Druga z not obejmowała opłatę z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu w wysokości 1.134,15 zł. W związku z powyższymi notami tego samego dnia powódka wystosowała także kolejne wezwanie do zapłaty kwoty 26.656,81 zł, kwoty będącej zarazem ostatecznym rozliczeniem umowy leasingu, a która złożona była z następujących części składowych:

- niezapłaconych opłat leasingowych zafakturowanych w wysokości 3.025,77 zł
- innych zafakturowanych należności w wysokości 1.783,50 zł
- noty odsetkowej w wysokości 16,88 zł
- odszkodowania z tytułu przedwczesnego rozwiązania umowy w wysokości 20.696,51 zł, na które składały się także wcześniej opisane koszty windykacji (3.257,66 zł)
- opłaty z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu w wysokości 1.134,15 zł

Dowód:

- noty obciążeniowe k. 25-26,
- wezwanie do zapłaty z dnia 22 października 2014 roku,

Dnia 6 marca 2015 roku powódka wystosowała ostatecznie w sprawie wezwanie do zapłaty na kwotę 35.771,25 zł, w którym domagała się uiszczenia omówionych wcześniej należności wraz z odsetkami. Ostateczny termin spłaty zobowiązania wyznaczony został na dzień 16 marca 2015 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 17

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej części uzasadnione.

Łączący strony stosunek zobowiązaniowy stanowiła umowa leasingu, której elementy istotne określa przepis art. 709¹ § 1 k.c. Stosownie do jego treści, przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Zgodnie z art. 709¹³ § 1 k.c. korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. Jeżeli dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym.

W razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich

przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu (art. 709¹⁵ k.c.).

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania w dniu 20 października 2011 roku zawarły umowę leasingu, której integralną częścią był harmonogram opłat leasingowych oraz ogólne warunki umowy leasingu, które to kształtowały powstały pomiędzy stronami stosunek zobowiązaniowy. W umowie tej strony, poza określeniem warunków płatności opłaty wstępnej i rat leasingowych, ukształtowały także obowiązki korzystającego aktualizujące się po rozwiązaniu umowy, a dotyczące pokrycia kosztów obioru przedmiotu leasingu oraz opłat wynikających z opóźnienia w przekazaniu przedmiotu leasingu przez korzystającego. Obowiązki te dotyczą w swej istocie zwrotu kosztów jakie finansujący poniósł w związku z odzyskaniem przedmiotu leasingu, dokonaniem oszacowania jego wartości oraz dalszym zagospodarowaniem.

Pozwany kwestionując żądanie pozwu wskazał na fakt, iż w bezpośredniej rozmowie z przedstawicielem powoda, J. O., uzyskał zgodę na wydłużenie czasu na dokonanie spłaty zaległych rat. Podnosił ponadto, iż wypowiedzenie umowy nie było skuteczne, wobec braku otrzymania przez niego prawidłowego wezwania do zapłaty. Podkreślił również, że powód nie wykazał zasadności kwoty 3.257,66 zł dochodzonej pozwem jako „należności uwzględnione w rozliczeniu”. Pozwany podniósł wreszcie zarzut przedawnienia roszczenia w całości, precyzując potem, iż jego zdaniem roszczenia obejmujące raty nr 8 i 9 oraz wcześniejsze uległy przedawnieniu.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozostawało bezsporne, że korzystający rat leasingowych nie płacił zgodnie z warunkami umowy leasingu. Tymczasem jak wynika z wyżej przywołanych przepisów oraz postanowień Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, stanowiących integralną część umowy łączącej strony, brak płatności którejkolwiek z rat stanowił, po skierowaniu do korzystającego bezskutecznego wezwania do zapłaty, podstawę do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym. Pozwany nie twierdził, że raty leasingowe uiszczał w wysokości i w terminach przewidzianych harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy leasingu, a jedynie, że porozumiał się z powódką w zakresie przedłużenia terminu płatności.

Ponadto pozwany nie przedstawił żadnego potwierdzenia swojej tezy o przedłużeniu terminu spłaty zadłużenia. Powołany przez niego świadek J. O. nie potwierdził takiej informacji. Świadek zeznał, że prowadził rozmowy z pozwanym, jednak nie doprowadziły one do żadnych konstruktywnych ustaleń. Ponadto mając na uwadze sformalizowane stosunki pomiędzy stronami, w szczególności ściśle określone terminy zapłaty poszczególnych rat leasingowych należy uznać, że gdyby doszło do przedłużenia terminu spłaty zadłużenia znalazłoby ono potwierdzenie w dokumencie zmieniającym dotychczasowe terminy spłaty. Ponadto J. O. działał w imieniu spółki (...), która prowadziła działania windykacyjne. Tym samym ustalenie nowych terminów spłaty zadłużenia wymagałoby porozumienia pomiędzy spółką (...) jako leasingodawcą, a pozwanym. Takiego porozumienia co do wyznaczenia nowych terminów płatności rat strony nie zawarły. Niezależnie od tego wskazać należy, że pozwany nie wykazał jaki nowy termin spłaty zadłużenia został ustalony i że dokonywał spłaty zadłużenia w tym terminie.

Nie można także zgodzić się z głoszonym przez pozwanego poglądem o bezskuteczności wezwania do zapłaty z 22 czerwca 2012 roku. Przede wszystkim wskazać należy, że wezwanie to wystosował jeden z pracowników powódki (pełnomocnik G. leasing M. P. (2)), bowiem jest to praktyka powszechna, że korespondencje sporządzają pracownicy, a wątpliwości nie ulega, że osoby na danym stanowisku dysponują odpowiednimi pełnomocnictwami. Ponadto nie jest słuszne twierdzenie o nieudowodnieniu doręczenia przedmiotowego wezwania pozwanemu, bowiem do akt sprawy zostały załączone zarówno zwrotne potwierdzenie odbioru, jak i wydruk z ksiąg pocztowych powódki, które dowodzą skuteczności złożonego wezwania. Odnośnie zaś zarzutu, iż do pozwu dołączony jest jedynie wydruk wezwania, to należy stwierdzić, iż nie wykluczone iż oryginał wezwania z podpisem pełnomocnika wysłany został na adres pozwanego. Ponadto inne wezwanie zawierają podpisy osób je sporządzających.

Wobec powyższego pozwany nie udowodnił stawianej przez siebie w tym zakresie tezy, co oznacza, iż zaistniały podstawy do wypowiedzenia umowy leasingu. Także samo wypowiedzenie zostało dokonane poprawnie, co zresztą przez strony kwestionowane nie było.

Wobec tego, że wskutek niewywiązania się pozwanego z warunków umowy została ona rozwiązana, a nadto wobec braku zwrotu przez niego przedmiotu leasingu powódka uprawniona była do obciążenia go kwotą zaległych zafakturowanych opłat leasingowych oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy. Wysokość tego odszkodowania to suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych opłat leasingowych, powiększona o poniesione przez leasingodawcę wszelkie koszty windykacji (w tym koszty wyceny i sprzedaży), pomniejszona zaś o dyskonto z tytułu wcześniejszej spłaty oraz cenę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

Z chwilą wypowiedzenia umowy leasingu pozwany, jako korzystający, zobowiązany był do zwrotu w terminie 3 dni od otrzymania oświadczenia o rozwiązaniu umowy przedmiotu leasingu – pojazdu K. V. – co wynika z postanowień Ogólnych Warunków Umowy Leasingu (§ 27). W związku z powyższym powódka domagała się kwoty 1.134,15 zł wynikającej z opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu. Podstawę do naliczenia powyższej kary umownej stanowi § 27 ust. 2 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu. Przewidziano w nim, że w razie opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu korzystający zobowiązany jest do uiszczenia w przypadku pojazdów kary umownej w kwocie stanowiącej 0,1% ceny netto przedmiotu leasingu za każdy dzień opóźnienia. Korzystający zobowiązany był zwrócić przedmiot leasingu w terminie 3 dni od rozwiązania umowy. Biorąc pod uwagę termin rozwiązania umowy, a także fakt, że zwrot przedmiotu leasingu nastąpił w dniu 21 sierpnia 2012 roku, należy uznać za zasadne żądanie opłaty za 30 dni opóźnienia. Wartość netto przedmiotu leasingu oznaczono w umowie na 37.804,88 zł netto. Iloczyn powyższych wartości uzasadnia obciążenie korzystającego kwotą wskazaną w pozwie.

Biorąc pod uwagę, że w umowie przewidzianych było 60 rat, zaś umowa uległa rozwiązaniu wraz z 10 ratą, zasadnym było żądanie przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat (a więc rat od 11 do 60 włącznie) z uwzględnieniem zapisu umowy o pomniejszeniu tej kwoty o dyskonto. W konsekwencji wartość ta wyniosła 37.538,85 zł. Pomniejszona musiała być jednak o kwotę, jaką leasingodawca uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu tj. 20.100 zł.

W przypadku opóźnienia we wnoszeniu opłat, leasingodawca posiadał uprawnienie do naliczania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za każdy dzień opóźnienia (§ 12 ust. 4 OWUL), stąd znajdowało podstawę wystawienie przez powódkę noty odsetkowej dotyczącej nieterminowej zapłaty opłaty nr 7, która to nota opiewała na kwotę 16,88 zł.

Jeśli chodzi o kwotę 1.783,50 zł dochodzonej tytułem „pozostałych kosztów zafakturowanych” nie można zgodzić się z pozwanym, iż powódka nie wskazała dowodów na istnienie tej wierzytelności, ani nie wyjaśniła co ona obejmuje. Zarówno zasadności żądania w tym zakresie jak i podstawy ustalenia wysokości przedmiotowych świadczeń szukać należy w §12 ust. 3 OWUL oraz w tabeli opłat, które to dokumenty stanowiły integralną część zawartej umowy. Wszystkie kwoty składające się na sumę 1.783,50 zł tak co do zasady, jak i co do wysokości, wynikają bezpośrednio z tabeli opłat, zatem żądanie w tym zakresie jest w pełni uzasadnione.

W zakresie żądania zapłaty rat numer 8, 9 i 10 należy wskazać, iż były one wymagalne jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Ponadto zgodnie z §24 ust. 4 OWUL leasingobiorca zobowiązany był m.in. do zapłaty na rzecz leasingodawcy zaległych zafakturowanych opłat w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy. W świetle poczynionych dotychczas ustaleń dotyczących m.in. skuteczności wypowiedzenia umowy należy dojść do przekonania, iż także i żądanie zapłaty rat nr 8, 9 i 10 na łączną kwotę 3.025,77 zł jest uzasadnione. W tym miejscu wypada odnieść się także do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, który okazał się bezzasadny. Przede wszystkim należy wskazać, iż ewentualne przedawnienie rat 1-7 nie ma żadnego znaczenia, ponieważ pozwany już dokonał ich zapłaty. W zakresie natomiast przedawnienia opłat nr 8 i 9 należy ponownie odwołać się do przytoczonego wyżej przepisu § 24 ust. 4 OWUL. Wynika z niego, iż z chwilą przedwczesnego zakończenia umowy zmienia się zarówno podstawa roszczeń dotyczących niezapłaconych zafakturowanych opłat, jak również termin ich płatności. Stwierdzić także trzeba, iż zmiana taka była uprawniona, także dlatego, iż na chwilę wypowiedzenia umowy należności te nie były jeszcze przedawnione. W świetle poczynionych ustaleń nowy termin płatności rat nr 8 i 9 to 2 sierpnia 2012 roku. Wobec powyższego roszczenie w tym zakresie nie uległo przedawnieniu, a zatem jest zasadne.

Wskazać również należy, iż powódka żądała także kosztów windykacji przedmiotu zawartej przez strony umowy leasingu. Na potwierdzenie poniesionych przez siebie kosztów przedstawiły faktury VAT na łączną kwotę 3.257,66 zł. Składały się na nie wynagrodzenie rzeczoznawcy za sporządzenie wyceny pojazdu będącego przedmiotem leasingu w kwocie 246 zł, wynagrodzenie firmy windykacyjnej w kwocie 1.658,66 zł oraz koszty transportu przedmiotu leasingu w kwocie 1353 zł. W tym zakresie Sąd doszedł do przekonania, iż powódka nie udowodniła w dostateczny sposób dochodzonego roszczenia. Przede wszystkim wskazać należy, że każda z należności udokumentowanych dołączonymi do pozwu fakturami zawiera adnotację, iż kwota nią wskazana nie została jeszcze uiszczona. Nie wykazano zatem, iż koszty określone fakturami zostały faktycznie przez powódkę poniesione. Ponadto powódka nie wskazała dokładnych czynności podjętych w czasie czynności windykacyjnych, nie sposób zatem zweryfikować celowości wydatków, zwłaszcza w kontekście ustaleń dotyczących tego, że przedmiot leasingu został odzyskany przy pomocy Policji i prokuratury, których kosztów działania powódka przecież nie poniosła. Powódka nie wykazała, że uzasadniła również zasadności przewozu pojazdu na lawecie, skoro pojazd był sprawny i jezdny. Użycie lawety znacząco zwiększa koszty transportu, a powódka nie poczyniła żadnych starań, aby decyzję taką uzasadnić. Sąd nie miał też możliwości zbadania czy koszty transportu pojazdu na lawecie były kosztami rynkowymi, czy nie były zawyżone. Wobec powyższych argumentów Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki w zakresie kwoty 3.257,66 zł żądanej tytułem kosztów windykacji nie zostało udowodnione, co, wobec zaprzeczeniu pozwanego w tym zakresie, skutkowało oddaleniem żądania.

W konsekwencji żądanie zasądzenia od pozwanego wyżej wymienionych należności w kwocie 26.656,81 zł, należało uznać za zasadne w części, a tym samym powództwo uwzględnić w części i zasądzić na rzecz powódki kwotę 23.399,15 zł (żądanie pozwu pomniejszone o kwotę 3.257,66 zł tytułem kosztów windykacji).

Z tych przyczyn orzeczono w pkt I i II sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie z art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadka J. O..

W punkcie III sentencji wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zaś art. 100 k.p.c. głosi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces częściowo. Z pierwotnego żądania w wysokości 26.656,81 zł Sąd uwzględnił kwotę 23.399,15 zł, a zatem powódka wygrała sprawę w 87,80%, pozwana zaś w 12,20%. Mając na względzie powyższe oraz fakt, że na koszty powódki złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1333 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2400 zł ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 617) i kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty poniesione przez powódkę wyniosły 3750 zł. Po uwzględnieniu stopnia wygrania procesu (87,80%) powódka powinna otrzymać od pozwanego kwotę 3292,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

W niniejszej sprawie pozwany korzystał z pomocy prawnej z urzędu. W związku z powyższym należało mu przyznać 2400 zł tytułem wynagrodzenia, które ustalone zostało na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 617), zwiększone o należny podatek VAT w wysokości 552 zł (§2 ust 3 powołanego rozporządzenia).

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie IV wyroku.